

Krvavý příběh se opakuje

Miloš Balabán

Terorismus v Berlíně a vražda ruského velvyslance v Turecku po letošní vlně teroru v Evropě připomněly, že takové útoky jsou v éře konfliktů a bezpečnostní nestability běžné.

Nestabilita se šíří především z Blízkého východu, hlavně ze Sýrie. Premiér Sobotka na nedávném summitu EU prohlásil, že dění v Sýrii je debaklem těch unijních zemí, „které vsadily na podporu opozice proti Asadovi a tuto opozici dlouhodobě podporovaly“. Zmínil Británii a Francii. Ano, na syrský konflikt je třeba se dívat bez propagandistické ambaláže a určit, o jakou opozici se jedná, včetně té, která bojovala v Aleppu.

Podle slov Roberta Fiska v britském listu The Independent nikdo nemůže pochybovat, že tam bojují zahraniční bojovníci, a to na straně Fronty anNusrá/al-Kajdá, salafistické Ahrar aš-Šám a jiných podobných uskupení.

Z nějakého důvodu je ale mnozí označují za povstalce, podobně jako v případě bojovníků hnutí odporu proti nacistům v Evropě za druhé světové války. Jenže oni se od nich zcela odlišují.

„Povstalci“ z východního Aleppa také směle umírali v bojích, nicméně zabíjeli své vnitřní nepřátele a podřezávali hrdla zajatcům. Podle Fiska bychom neměli zapomínat, že Fronta anNusrá, která nedávno změnila svůj název, je al-Kajdá, tedy ti lidé, kteří před patnácti lety zaútočili letadly na dva mrakodrapy v New Yorku.

A kde je příčina debaklu? V úsilí svrhnout Asada některé západní země zjevně přivřely oči a podpořily i radikální islamisty. Někdy cíleně, někdy i mimoděk, uvážíme-li, že počet „povstalců“ se odhaduje na sto padesát tisíc ve stovkách organizací. Mohutné podpory se jim ovšem dostává i od Saúdské Arábie a dalších zemí Zálivu.

Neopakuje se afghánský příběh, kdy Západ slepě podporoval mudžahedíny ve „svaté“ válce proti Sovětům a za odměnu dostal po letech od al-Kajdá mrtvé občany v New Yorku, Londýně či Madridu?

Od Islámského státu, k jehož vzniku pomohli Američané nepromyšlenou invazí do Iráku, máme další mrtvé po celé Evropě. Místo sekulárního diktátora v Sýrii se musíme obávat vzniku Islámského státu řízeného podle práva šaría jako další základny teroristů.

Tento scénář se nemusí naplnit. Po nástupu Donalda Trumpa do funkce amerického prezidenta se dá očekávat korekce americké politiky. Přístup k Asadovi a k Rusku může být pragmatičtější. Evropská mantra „Asad musí odejít“ padne, protože většina Syřanů podpoří toho, kdo ukončí krvavou válku.

A Evropská unie může sedět u jednacího stolu s Rusy a Američany s jediným esem, které jí zbylo: financování rekonstrukce země.

Bude to trvat dlouho a nebude to jednoduché. Al-Kajdá ani IS jen tak nezmizí a další teroristické útoky v Evropě budou smutnou realitou.